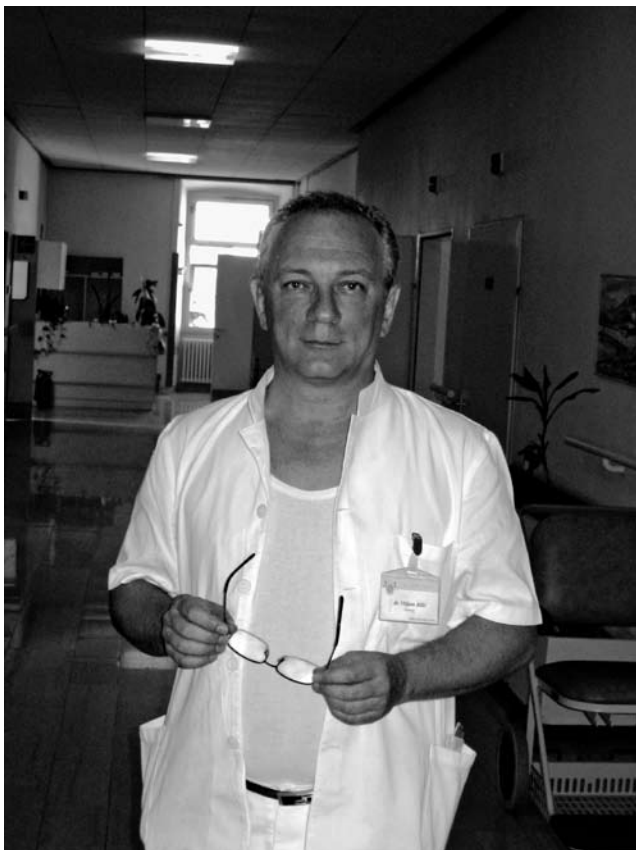

U spomen

Dr. VILIJAM BILIĆ

Uspomena na dragoga kolegu Vilijama Bilića toliko je snažna, upravo zato jer nema nikoga među nama u čijemu srcu nije ostavio trag. Vilija se jednostavno moralo voljeti jer je bio divan i dobar čovjek. Takvi žive vječno. Njemu je sve bilo lako; biti briljantan kirurg i liječnik, borac za slobodu ili Petar Pan, sve mu je bilo lako. Ne pamtim susrete bez vedrine ili pak istinske ozbiljnosti i iskrenosti kada zatreba. U medicini je pokazao zdravu ambiciju, dobro radio svoj posao, bez želje za nagradom, slavom ili izdizanjem ega. Jednom, dok sam bio mlad i stremio u zvijezde govorio sam mu kako je stvoren barem za kliniku Mayo. Nasmijao se i rekao: Želim liječiti ove moje Istrijane. A kada je sve gorjelo i trebalo nestati u mržnji i ludilu dr. Bilić se upisao u knjigu heroja boraca za istinu i slobodu. Nije nikada shvatio kako je postao živa legenda za hrvatske vojnike na Papuku, Velebitu ili dalmatinskome kršu.

Kao član sanitetske ekipe ratnog naziva IGLE sa specijalcima je prošao sva ratna zbivanja 1991. godine pa do razminiranja 2000.

Dr. Vilijam Bilić rođen je u Puli 22. siječnja 1954. godine. U rodnome je gradu završio osnovno i srednje obrazovanje, a 8. prosinca 1977. završio je Medicinski fakultet na Sveučilištu u Rijeci. Već za vrijeme studija, kad bi kolege odlazile kućama, on bi provodio dane na kirurgiji Medicinskoga fakulteta u Rijeci. Vrativši se u Pulu, prvi posao dobiva na hitnoj pomoći željno čekajući specijalizaciju iz kirurgije. Bio je rođen za kirurga. Po završetku smjene na hitnoj nastavlja raditi na kirurgiji, za svoju dušu, iz želje za znanjem bez naknade. Ima li danas takvih mladića? Ubrzo je dobio željenu specijalizaciju. Sjećam se tog zimskog jutra kada sam kasnim noćnim vlakom odnio naše dokumente u Zagreb (koliko se sjećam, 7. prosinca 1980.), tražeći dekrete za naše specijalizacije. Dr. Bilić je tu noć dežurao.

Specijalistički je ispit položio 1984. Cijeli je specijalistički radni vijek bio posebno vezan za traumatološki odjel kirurgije. Dolaskom dr. Bilića na Odjel traumatologije u Puli, odjel doživljava svoje najzlatnije godine. Vilijam Bilić nije samo liječnik. On ima zlatne ruke, zlatne ideje. I što je najvažnije ne priznaje poraz, umor ili loše raspoloženje. S njim u sali ili na odjelu uvijek buja i pobjeđuje život. Aktivan je i u Traumatološkom društvu. Organizira i predaje na kirurškim kongresima. Od 1990. vodi pulsku traumatologiju. Uz vjernost kirurgiji i medicini na prvome mjestu uvijek nalazi vremena za obitelj i prijatelje, za radost, sport i veselje. Njegove zlatne ruke drže jednako spretno skalpel, iglodržač ili slikarski kist. Jednako lako je sam uredio stari stan na Rivi ili malu kućicu u predgrađu podno Monte Gira. Uvijek je tako u odabranih. Briljantan um, britkost i iskrenost, sućut za bolesnika. Sebe pri radu nije niti štedio niti posebno isticao. Njegove su riječi uvijek bile: Mi na kirurgiji, Naš grad, Naš narod, Naši pacijenti. Ako bi se šalio, nikada na tuđi račun. Promatrač sa strane onako nepristran vidjet će ozbiljnost i tugu u očima naših kirurga, nedostaje zvonki smijeh iz sobe dežurnih liječnika... Nedostaje prijatelj i liječnik Vilijam Bilić. Živi u našim sjećanjima zauvijek.

Vaš urednik i kolegij kirurgije